

La Comédiathèque

Naujujų metų naktis morge

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

Šios pjesės tekstą galima atsisiųsti nemokamai.

Tačiau teisė viešai statyti kūrinį yra susijusi su privalomu autoriniu atlyginimu, kuris yra teisingas atlygis už autoriaus darbą. Nesvarbu, ar esate mėgėjų, ar profesionali teatro trupė, prieš statydami pjesę turite gauti leidimą ir sumokėti atitinkamą autorinį atlyginimą už spektaklio rodymą.

Norėdami susisiekti su Jean-Pierre Martinez ir paprašyti leidimo statyti vieną iš jo kūrinių:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

Naujųjų metų naktis morge

Jean-Pierre Martinez

Vertė ir adaptavo pats autorius Jean-Pierre Martinez

Naujųjų metų išvakarėse vyras budi Teismo medicinos institute. Likus valandai iki vidurnakčio, prieš jį pasirodo moteris, prisidengusi vien paklode. Ji nežino nei kas esanti, nei iš kur atėjusi. Ir ši Naujųjų metų naktis morge, žadėjusi būti mirtinai nuobodi, galiausiai pasirodys kupina staigmenų... Tai daugiasluoksnė komedija – ir tiesiogine prasme, nes lavonai čia laikomi stalčiuose – su absurdišku romantizmu ir nemenka juodojo humoro doze.

Veikėjai

Vyras

Moteris

© La Comédiathèque

Kambaryje tẽra rašomasis stalas ir dvi kėdės. Ant stalo – pasenęs kompiuteris ir senas telefonas. Virš stalo kabo užrašas „Teismo medicinos institutas – Priimamasis“. Šalia stalo – kukliai papuošta Kalėdų eglutė. Už stalo sėdi vyras. Jis miega. Suskamba telefonas, vyras krūptelėjęs pabunda.

Vyras – Teismo medicinos institutas, klausau? A, mama, čia tu... Ne, ne, aš... dirbau. Ne, nesijaudink, kalakuto čia nepjaustau... Ir per Naujuosius tikrai neketinu parsinešti darbo namo... Klausyk, kol kas visai ramu. Tiesa, mano kaimynai nelabai triukšmingi. Taip, žinau, aš irgi mieliau būčiau su jumis per šventę, bet ką padarysi... Vėl budžiu... Kaip ir per Kalėdas, taip. Būti vieninteliu nevedusiu slaugytoju skyriuje turi ne vien privalumų. Matyt, jie mano, kad per šventes neturiu ką veikti... Taip, mama, jau sakei: jei tik norėčiau, galėtum supažindinti mane su daugybe puikiai išauklėtų jaunų moterų... Žinau, morgas – ideali vieta susipažinti su našlėmis, bet... iškart po to, kai jos atpažino mirusio vyro kūną, ne pats tinkamiausias metas siūlyti išgerti. Ir neketinu vesti vien tam, kad nereikėtų budėti Naujųjų metų naktį! *(Pasigirsta griaustinis, trumpam užgęsta šviesa, blykteli žaibas, paskui šviesa vėl įsižiebia.)* Regis, lauke audra. Pas mus jau beveik pilna... Jaučiu, šįvakar teks atsisakyti naujų klientų. Per šventes čia visada pagyvėja. O dar kai prastas oras... Žmonės prisigeria. Paspringsta austrėmis, žuvies kaulais ar šventiniu kepsniu. Arba peiliu nuduria savo antrąją pusę, užkluptą geriausio draugo glėbyje. Arba nukrenta nuo balkono, kabindami girliandą. Arba grįždami iš vakarėlio rėžiasi į medį... Žodžiu, metų pabaiga pas mus dažnai reiškia skerdynes. Taip, mama, pasiėmiau tavo paruoštą šventinį maisto krepšelį. Šalta mėsa, taip... Bus šokia tokia įvairovė... Žinoma, ir aš apie jus pagalvosiu. Taip, saugosiuosi, kad nepaspringčiau žuvies kaulu. Na, turiu baigti, mama... Ir aš jus bučiuoju. Gerai, dar susiskambinsim...

Jis padeda ragelį. Atidaro stalčių, pasidaro kokaino takelį ir jį įtraukia.

Vyras – Uf... Nuo šito ir numirėlis atsibustų...

Vėl sugriaudėja. Šviesa dar kartą užgęsta, bet šįsyk nebeįsižiebia. Vėl blyksi žaibai.

Vyras – Šūdas... Jei elektra tuoj pat neatsiras, nutrūks šaldymo grandinė ir mėsa suges. Turbūt išmušė saugiklius. Bet kur čia ta elektros skydinė? Pirmiausia dar reikėtų rasti žibintuvėlį...

Tamsoje jis apgraibomis išeina. Skamba nerami muzika. Vis dar prietemoje pasirodo moteris, apsisiautusi paklode tarsi įkapių drobule. Ji atrodo sutrikusi. Apeina sceną ir atsisėda prie stalo į kėdę, kurioje ką tik sėdėjo budintis slaugytojas. Šis sugrįžta su įjungtu žibintuvėliu, bet jos nepastebi.

Vyras – Košmaras kažkoks... Kur tas prakeiktas skydelis...? Negali būti... Tuoj ir man saugiklius išmuš... *(Jis taip pat apeina sceną nepastebėdamas moters, paskui trumpam dingsta užkulisiuose.)* A, štai kur! Na... Taip, tikrai... Automatas išsijungęs... Gerai, galėjo būti blogiau... Tereikia čia paspausti... *(Šviesa įsižiebia.)* Tebūnie šviesa!

Jis grįžta patenkintas, tačiau pamatęs jo vietoje sėdinčią vaiduoklišką moterį sustingsta ir krūpteli.

Vyras – Ką jūs čia, po velnių, veikiate? Jūs iš proto išėjote? Vos infarkto negavau.

Moteris – Labai atsiprašau...

Vyras – Numirti morge Naujųjų metų naktį – sutikite, būtų kvaila mirtis.

Moteris – Morge...?

Vyras – Kas čia per apranga? Ką tik iš lovos?

Tik dabar ji, regis, pastebi, kad apsisiautusi vien paklode.

Moteris – A, taip... Jūs teisus...

Vyras – Persirengėte vaiduokliu? Einat į kaukių vakarėlį?

Moteris – Nemanau...

Vyras – Tai kas jūs apskritai esate?

Moteris – Aš... Nežinau...

Vyras – Nežinote?

Moteris – Ne. Neturiu nė menkiausio supratimo.

Vyras – Kad ir kas būtumėte, jums čia ne vieta. Prašau išeiti.

Moteris – Išeiti? Kur?

Vyras – Kur? Iš kur man žinoti. Grįžkite ten, iš kur atėjote – pradžiai tiks.

Moteris – Mielai, bet... nežinau, iš kur atėjau.

Vyras – Nežinote, kas esate, nežinote, iš kur atėjote... Bet bent jau žinote, kur esate, tiesa?

Moteris – Ne. Kur mes?

Vyras – Jūs Teismo medicinos instituto priimamajame, gerbiamoji. (*Parodo į užrašą.*) Matote, čia parašyta. Jei ieškote skubiosios pagalbos, pataikėte ne į tą aukštą.

Moteris – Skubiosios pagalbos? Ne, jos neieškau.

Vyras – Jūs neatrodote visai blaivaus proto... Per daug išgėrėte? Dar nė vienuoliktos vakaro nėra. Paprastai tokių kaip jūs sutinkame apie šeštą ryto po Naujųjų nakties.

Moteris – Tai šiandien Naujieji metai?

Vyras – Kad ir kaip ten būtų, jums čia likti negalima.

Moteris – Noriu gerti.

Vyras – Taip... Išblyškusi kaip numirėlė. Jums viskas gerai?

Moteris – Gerai... tik labai troškina.

Vyras – Atnešiu jums stiklinę vandens, o paskui išeisite... Iki tol niekur nejudėkite, gerai? Nes čia truputį kaip Mėlynbarzdžio pilyje. Yra durų... ir stalčių, kurių geriau neatidarinėti.

Moteris – Gal turite veidrodį?

Vyras – Veidrodį?

Moteris – Taip.

Vyras – Turėtų būti kažkur. *(Atidarinėja kelis stalčius.)* Seniau morguose veidrodžiu tikrindavo, ar žmogus tikrai nebekvėpuoja. Kartais ir dabar dar praverčia...

Iš paskutinio stalčiaus jis ištraukia veidrodį ir paduoda moteriai.

Moteris – Ačiū.

Vyras – Bet prieš gražindamasi geriau pirmiausia apsirenkite...

Jis išeina. Ji žiūri į save veidrodyje ir, regis, savęs neatpažįsta. Apstulbusi atsistoja ir vėl apeina sceną. Suskamba telefonas. Ji pakelia ragelį.

Moteris – Taip...? Laba diena... Taip, jūs paskambinote į... *(Pažvelgia į užrašą virš stalo.)* Teismo medicinos institutą. Ne, aš ne budinti slaugytoja... Bent jau nemanau... Jūsų sūnus? Nežinau. Regis, ką tik išėjo. Gerai... Pasakysiu... Taip, ir jums laimingų Naujųjų. Viso gero...

Ji padeda ragelį. Jis grįžta su stikline vandens ir ją paduoda.

Vyras – Prašom...

Moteris – Ačiū.

Ji išgeria visą stiklinę vienu ypu. Jis sunerimęs ją stebi ir laikosi atokiau.

Vyras – Geriau?

Moteris – Geriau... *(Pažvelgia į jį.)* O jums?

Vyras – Man?

Moteris – Jūs irgi atrodote šiek tiek sutrikęs.

Vyras – Ne, ne, viskas gerai...

Moteris – A, tiesa, skambino telefonas...

Vyras – Ir?

Moteris – Reikės perskambinti mamai.

Vyras – Jūs atsiliepėte?

Moteris – Taip... Negalėjau? Atsiprašau... Telefonas skambėjo... Pakėliau ragelį... Refleksas...

Vyras – Čia morgas. Jūs neturėtumėte čia atsiliepinėti telefonu.

Moteris – Tai buvo jūsų mama...

Vyras – Supratau.

Moteris – Atrodote... susierzinęs. Kas vyksta?

Vyras – Jūs iš niekur atsirandate per audrą, tamsoje, apsivyniojusi paklode... Mes morge... Ir jūs manęs klausiate, kas vyksta?

Moteris – Aš tikrai sutrikusi...

Vyras – Sutrikusi... Taip, tą galima pasakyti.

Moteris – Turbūt man geriau išeiti...

Ji pasuka link išėjimo. Jis ją sulaiko.

Vyras – Palaukite... Atsiprašau... Jūs teisi... Neturėčiau taip nervintis.

Moteris – Nežinau, kas man darosi... (*Pamačiusi jo dvejonę.*) Norite man kažką pasakyti, tiesa?

Vyras – Na... Tiesiog tai gana sunku pasakyti...

Moteris – Klausau...

Vyras – Eidamas atnešti vandens perėjau šaldymo patalpą... Na, kambarį, kur laikome...

Moteris – Ir?

Vyras – Vienas stalčius atidarytas... Devyniasdešimt devintas... Ir tuščias.

Moteris – Tuščias...

Vyras – Tuščias. (*Pauzė.*) Kartais ne jūs iš jo išlipote?

Tyla.

Moteris – Norite pasakyti... kad aš buvau mirusi?

Vyras – Nežinau... Tai tik hipotezė... Kūnas dingo... Iškart po to pasirodote jūs... apsisiautusi paklode. Nieko neprisimenate... Įsivaizduokite save mano vietoje...

Moteris – Patikėkite, šiuo metu mieliau būčiau jūsų vietoje negu savo.

Vyras – Taip, suprantama.

Moteris – Vadinasi, buvau mirusi... ir atgijau?

Vyras – Bandau suprasti.

Moteris – Manote, kad tai įmanoma?

Vyras – Teoriškai – ne.

Moteris – Bet ar taip kada nors buvo?

Vyras – Kiek žinau, nebent Biblijoje. Nors ką aš žinau... Ko tik nebūna. Bet šiame morge dar nieko panašaus nemačiau...

Moteris – Tikrai?

Vyras – Patikėkite, mačiau čia daug žmonių atvežamų kojomis į priekį, ir nė vienas neišėjo savomis.

Moteris – Tai ką?

Vyras – Ne, taip būti negali...

Moteris – Bet...?

Vyras – Bet vis tiek trūksta devyniasdešimt devinto stalčiaus klientės.

Moteris – Jūs visus juos pažįstate?

Vyras – Ką?

Moteris – Savo... klientus.

Vyras – Asmeniškai – ne. Bet kai neturiu ką veikti, kartais paskaitau jų bylas. Pasitaiko ir įžymybių, žinote...

Moteris – Taip... Anksčiau ar vėliau visi atsiduria morge.

Vyras – Rečiau pasitaiko, kad iš čia išeitų kur nors kitur negu į kapines...

Pauzė.

Moteris – O jeigu ir kiti mirusieji atsibustų?

Vyras – Jūs tikrai nusprendėte sugadinti man Naujųjų naktį... Čia bent ne pokštas?

Moteris – Pokštas?

Vyras – Ligoninėse prie makabriškų juokelių priprantama. Toks jau medikų humoras. Prisipažinsiu, šitas būtų labai vykęs... jeigu tai būtų juokas.

Moteris – Čia ne pokštas, tikrai. *(Pauzė.)* Jūs tikite vaiduokliais?

Vyras – Jei tikėčiau, manote, būčiau pasirinkęs tokį darbą? Nors kai sakau „pasirinkęs“... Tik neįsivaizduokite, kad tai buvo mano pašaukimas.

Moteris – Gal tada aš... gyva numirėlė. Zombė...

Vyras – Gyva numirėlė ar zombė... nežinau, kas būtų geriau.

Moteris – Nebijokite... Nenoriu jums nieko blogo. Greičiau man pačiai reikia pagalbos...

Vyras – Išskyrus tą paklodę, į vaiduoklį nelabai panaši. *(Prieina arčiau.)* Galima?

Jis paima jos ranką. Ji krūpteli ir atitraukia.

Moteris – Ką darote?

Jis patikrina pulsą.

Vyras – Ranka šalta. Nenuostabu, jei ką tik išlipote iš šaldytuvo. Bet pulsas normalus. Ne, jūs tikrai ne vaiduoklis.

Moteris – Tai kas aš?

Vyras – Nežinau.

Moteris – Jei tai tikras prisikėlimas... būtų stebuklas.

Vyras – Už daugelio stebuklų dažniausiai slepiasi diagnozės klaida. Stebuklingose šventvietėse neretai „pasveiksta“ tie, kurie iš tiesų nė nesirgo.

Moteris – Nelabai suprantu...

Vyras – Galėjote būti paskelbta mirusia, nors iš tikrųjų nebuvote.

Moteris – Taip nutinka?

Vyras – Neturėtų, bet taip, turbūt yra buvę.

Moteris – Bet tai nepaaiškina, kodėl nieko neprisimenu... O jei aš tiesiog išprotėjusi?

Vyras – Arba kliežiu aš.

Moteris – Jūs?

Vyras – Gal visa tai tik įsivaizduoju, o iš tikrųjų nieko nėra. (*Pauzė.*) Įžnybkite man!

Moteris – Ką?

Vyras – Įžnybkite! Jei miegu, pabusių ir šis košmaras baigsis.

Moteris – Gerai...

Ji jam įžnybia.

Vyras – Ai!

Moteris – Na?

Vyras – Panašu, kad čia ne košmaras.

Moteris – Arba sapnuojate, kad jums žnybia.

Vyras – Deja, ir tokia hipotezė įmanoma. Ir jūs tikrai nieko neprisimenate?

Moteris – Nieko...

Vyras – Bet kalbėti nepamiršote... Kažką juk turite prisiminti. Pasistenkite. Susikaupkite. Koks pirmas vaizdas iškyla galvoje?

Ji mėgina susikaupti.

Moteris – Tortas.

Vyras – Tortas?

Moteris – Gimtadienio tortas.

Vyras – Gimtadienis... Jūsų?

Moteris – Turbūt.

Vyras – Koks vardas užrašytas ant torto?

Ji vėl susikaupia.

Moteris – Cristina! Su gimtadieniu, Cristina!

Vyras – Ir esate tikra, kad tai jūsų gimtadienis?

Moteris – Manau. Ruošiuosi pūsti žvakutes.

Vyras – Kiek jų?

Ji užsimerkia, stengdamasi geriau prisiminti.

Moteris – Trys!

Vyras – Aha... Tai mums nelabai padės...

Pauzė.

Moteris – Gal mirus automatiškai įvyksta sistemos atnaujinimas. Viską pamiršti, kad galėtum atgimti kaip kas nors kitas. Pavyzdžiui, kaip naujagimis.

Vyras – Ir čia kažkas nulūžo? Sistemos klaida?

Moteris – Ir užuot persikūnijusi, atgimstu tame pačiame kūne...

Vyras – Bet vis tiek prisimenate gyvenimą iki trejų metų.

Tyla.

Moteris – Jūs žinote, kas ta moteris?

Vyras – Devyniasdešimt devinta...? Taip, jos duomenys byloje. Bet tai konfidencialu.

Moteris – Bet jei tai aš...

Vyras – Teisingai. Jei tai tikrai jūs, apie medicininę paslaptį kalbėti nėra prasmės. *(Atsisėda prie kompiuterio ir ima spaudyti klavišus.)* Pažiūrėkime... 96, 97, 98... Štai, 99.

Moteris – Na?

Vyras – Jos vardas iš tiesų Cristina... Cristina Wagner...

Moteris – Kaip ant torto!

Vyras – Taip, kaip ant torto.

Moteris – Kas dar? Gal tai padės atgauti atmintį...

Jis vėl žiūri į kompiuterio ekraną.

Vyras – Gimusi 1989 metais... gruodžio 31-ąją.

Moteris – Vadinasi... šiandien mano gimtadienis!

Vyras – Su gimtadieniu, Cristina. Atsiprašau, torto neparuošiau...

Moteris – Kas dar?

Vyras – Profesija – psichoterapeutė...

Moteris – Psichoterapeutė?

Vyras – Ir šito neprisimenate?

Moteris – Ne. O... aš ištekėjusi?

Vyras – Taip... už tokio Richardo.

Moteris – Richard Wagner...

Vyras – Ką nors sako šis vardas?

Moteris – Miglotai...

Vyras – Mirė... Tai buvo vakar.

Moteris – O nuo ko aš miriau?

Vyras – Mirties priežastis... apsinuodijimas vaistais. Paskirtas skrodimas.

Moteris – Yra nuotrauka?

Vyras – Taip... bet perspėju, vaizdas ne itin malonus.

Moteris – Nuotrauka tokia baisi?

Vyras – Ji daryta po mirties.

Moteris – Vis tiek parodykite...

Ji pažvelgia į kompiuterio ekraną.

Vyras – Perspėjau. Ne pati gražiausia jūsų nuotrauka.

Moteris – Taip, atrodo nekaip.

Vyras – Patikėkite mano patirtimi, mirusieji retai atrodo puikiai...

Moteris – Turbūt reikėtų pranešti šeimai... Vyrai...

Vyras – Na... kelios minutės jau nieko nepakeis, ar ne? Jiems vis tiek bus šokas.

Moteris – Tikrai.

Vyras – Nežinau, ar galiu prisiimti atsakomybę ir pranešti jūsų artimiesiems. Pirmiausia reikėtų viską patikrinti. Įsitikinti, kad neklystame. Nesuteikti jiems klaidingos vilties. Žodžiu, jūsų prisikėlimą reikėtų oficialiai patvirtinti.

Moteris – Patvirtinti? Kaip stebuklą?

Vyras – Reikėtų, kad teismo medicinos ekspertas jus apžiūrėtų dar kartą. Ir pripažintų, kad suklydo. Kad iš tikrųjų nebuvote mirusi. Bet žinote gydytojus. Jei ko jie nekenčia, tai prisipažinti klydę.

Moteris – Reikia paskambinti gydytojui! Tuo pat!

Vyras – Deja, neturiu jo asmeninio numerio. Šianakt budžiu aš. Naujų metų naktis. Jis tikriausiai kur nors švenčia.

Moteris – Tai nenumatyta, ką daryti skubiu atveju?

Vyras – Žinote, morge skubūs atvejai pasitaiko itin retai...

Moteris – Nežinau... Bent jau policiją reikėtų įspėti?

Vyras – Jie pamans, kad čia kvailas pokštas... Naujų metų naktis... Visi girti. Aš pats prisivartojau draudžiamų medžiagų, kad pamirščiau, jog šventę praleisiu su šimtu lavonų. Nenorėčiau, kad mane dabar tikrintų...

Moteris – Tai ką darome?

Vyras – Šiame etape galime palaukti iki ryto. Mano pamaina baigiasi šeštą... Perspėsiu mane pakeisiantį kolegą ir kartu nuspręsimė, ką daryti.

Moteris – Atsiprašau, kad pridariau jums tiek rūpesčių.

Vyras – Svarbiausia, kad jūs gyva. Bet jei tikrai grįžote iš mirusiųjų, ir jums pačiai nebus paprasta...

Moteris – Maniau, išlipus iš to stalčiaus sunkiausia jau už nugaros...

Vyras – Patikėkite, jūsų bėdos tik prasideda. Kai žmogus paskelbtas mirusiu ir visi jau su tuo susitaikė...

Moteris – Deja, gal jūs ir teisus.

Vyras – Jau nekalbant apie biurokratiją. Kai administracija nusprendžia, kad žmogus miręs, ne taip paprasta ją priversti persigalvoti.

Moteris – Gal paprasčiau būtų grįžti į savo stalčių.

Vyras – Kaip jaučiatės?

Moteris – Gera.

Vyras – Nes jei norite, galiu paprašyti, kad jus vis tiek apžiūrėtų budintis gydytojas.

Moteris – Jūs slaugytojas, tiesa? Jau mane apžiūrėjote...

Vyras – Taip, bet gyvų numirėlių specialistas nesu.

Ji apsidairo.

Moteris – Vadinasi, čia jūs dirbate...

Vyras – Taip.

Moteris – O... visi mirusieji patenka į Teismo medicinos institutą?

Vyras – Ne. Dažniausiai žmonės patenka tiesiai į laidojimo namų šaldymo patalpą. Jei jūs čia, vadinasi, mirtis laikoma įtartina.

Moteris – Įtartina?

Vyras – Tarkime... jos aplinkybės neaiškios. Savižudybė... arba žmogžudystė.

Moteris – Manote, kas nors galėjo mane nuuodyti?

Vyras – Tai... paaiškės per tyrimą. Po skrodimo.

Moteris – Skrodimo?

Vyras – Na, jūsų atveju skrodimo, savaime suprantama, nebebus.

Moteris – Kas galėjo norėti mane nužudyti?

Vyras – Kas žino...

Moteris – Mano vyras?

Vyras – Todėl ir verta gerai pagalvoti prieš jam pranešant. Jei būtent jis atvažiuotų jūsų pasiimti iš morgo...

Moteris – Kodėl mano vyras būtų norėjęs mane nužudyti?

Vyras – Priežasčių nužudyti sutuoktinį žmonėms paprastai netrūksta...

Moteris – Tikiuosi, nekalbate iš patirties... Jūs vedęs?

Vyras – Ne.

Moteris – Su tokiu požiūriu į santuoką suprantu kodėl.

Vyras – Bet dar neaišku, ar tai apskritai žmogžudystė. O jei žmogžudystė, niekas neįrodo, kad kaltas jūsų vyras.

Moteris – Savižudybė? Bet kodėl?

Vyras – Kas žino...

Moteris – Jaučiu, tuoj pasakysite, kad priežasčių nusižudyti irgi netrūksta... Jūs, matau, ne iš optimistų.

Vyras – Su tokiu darbu... pasaulį linkstu matyti juodomis spalvomis.

Moteris – Bet net morge kartais nutinka malonių staigmenų. Štai aš...

Vyras – O jūs, priešingai, atrodote gana optimistiška. Taigi savižudybę galime atmesti.

Moteris – Vadinasi, vis dėlto žmogžudystė...

Vyras – Negali būti, kad visiškai nieko neprisimenate.

Moteris – Tik labai miglotus pojūčius. Kartais trumpus blyksnius. Tarsi mano sąmonė plūduriuotų virš mano pačios kūno...

Vyras – Oho... Aš labiau klausiau apie prisiminimus iš ankstesnio gyvenimo. Čia jau beveik pomirtinė patirtis... Nors, tiesą sakant, labai primena tai, ką jaučiu parūkęs žolės.

Moteris – Bent jau neprisimenu jokio senolio balta barzda, laukiančio manęs prie rojaus vartų.

Vyras – O paskutinės akimirkos? Prieš pat mirtį?

Moteris – Ne... Nieko...

Vyras – Jei tai buvo žmogžudystė, toks prisiminimas labai padėtų policijai.

Moteris – Taip, tikriausiai retai pasitaiko apklausti nužudymo auką...

Vyras – Gaila... Taip būtų galima išspręsti nemažai senų neišaiškintų bylų.

Moteris – Deja, savo mirties aplinkybių visai neprisimenu... Kaip ir savo gyvenimo. Keisčiausia, kad geriausiai prisimenu gimimą. Matau save inkubatoriuje gimdymo skyriuje.

Vyras – Nebent prisimintumėte ir vardą ant mažos apyrankės, mums tai nelabai padės.

Moteris – Deja, ne... Be to, man buvo vos trys dienos, dar nemokėjau skaityti.

Tyla.

Vyras – Bet koku atveju galėtumėte parašyti knygą.

Moteris – Knygą?

Vyras – Apie kelionę į anapusinį pasaulį!

Moteris – Sakiau, tai tik migloti pojūčiai.

Vyras – Galėtumėte šiek tiek pagražinti... Knygas rašo ir menkesnėmis progomis. Kai kurie prirašo keturis šimtus puslapių vien tam, kad papasakotų, kaip stebuklinga dieta padėjo numesti kelis kilogramus. O čia – artimos mirties patirtis... Garantuoju, būtų bestseleris.

Moteris – Manote?

Vyras – Arba teatro pjesė...

Pauzė.

Moteris – Nebegaliu... Išeinu iš čia...

Ji ruošiasi išeiti. Jis ją sulaiko.

Vyras – Palaukite...

Moteris – Daugiau kaip parą praleidau stalčiuje. Čia dūstu. Norite neleisti man įkvėpti gryno oro?

Vyras – Ne, bet nerekomenduoju.

Moteris – O jei visa tai tik laikina? Gal esu kokia nors Pelenė-zombė. Leidimas galioja iki vidurnakčio, o suskambus dvylikai dūžių vėl išnyksiu. Šįkart visam laikui. Tad kol kas, jei neprieštaraujate, verčiau eisiu į pokylį, negu sėdėsiu morge. Juk Naujųjų metų naktis, visas pasaulis švenčia. Kur nors tikrai pateksiu į vakarėlį ir be kvietimo.

Vyras – Apsisiautusi įkapių drobule?

Moteris – Būna ir kaukių vakarėlių...

Vyras – Prisikėlimai labai reti, tiesa. Bet niekas nesako, kad jūsų prisikėlimas laikinas.

Moteris – Net Jėzus po prisikėlimo žemėje pasiliko tik keturiasdešimt dienų. O aš tik paprasta mirtingoji... Leiskite praeiti!

Ji vėl mėgina išeiti. Jis ją dar kartą sulaiko.

Vyras – Būkite protinga... Jūs oficialiai paskelbta mirusia. Teisiškai nebeegzistuojate. Neturite jokių teisių. Įstatymui ir visuomenei jūs nebėra. Jūs kaip naujagimis, kurio dar nepakrikštijo.

Moteris – Nepakrikštijo?

Vyras – Norėjau pasakyti – neužregistravo. Jei būtume gimdymo skyriuje, o aš būčiau akušeris, ar išleisčiau kūdikį į gatvę, kol tėvai jo neužregistravo?

Moteris – Kūdikį...? Nelabai seku jūsų mintį...

Vyras – Jei išeisite, neturėsite jokios apsaugos...

Moteris – O kas man gresia? Numirti antrą kartą?

Vyras – Be to, nieko neprisimenate... Neturite pinigų. Būtumėte lengvas grobis. Jei kas nors jus nužudytų, niekas nė nesusirūpintų. Oficialiai jūs jau mirusi. Jūsų mirties liudijimas čia...

Moteris – Kita vertus, jei nebeegzistuoju, galiu daryti ką noriu. Apiplėšti banką arba... ką nors nužudyti. Gal pradėčiau nuo jūsų...

Vyras – Gal iki to neprieikime. Jei tikrai norite išeiti, nesulaikysiu.

Moteris – Juokauju, nusiraminkite.

Vyras – Vadinasi, galima numirti ir vis tiek neprarasti humoro jausmo.

Moteris – Niekada nieko nenužudžiau. Bent jau manau. Nepradėsiu dabar, kai pati esu mirusi.

Vyras – Likite su manimi, prašau...

Moteris – Gerai... Nenoriu pridaryti jums dar daugiau bėdų.

Vyras – Ačiū. Man tikrai palengvėjo...

Pauzė.

Moteris – Bet, man rodos, jus jaudino ne vien mintis, kad viena jūsų globotinė gali išeiti... Tik nesakykite, kad jau prisirišote prie manęs...

Vyras – Jei ryte trūks vieno kūno, man teks aiškintis. Ir bus sunku paaiškinti, kad lavonas atsikėlė ant kojų ir išėjo į miestą švęsti Naujųjų. Dar apkaltins kūno slėpimu. O gal ir kuo nors blogiau...

Moteris – Kam galėtų šauti į galvą vogti lavoną?

Vyras – Yra buvę. Žinojote, kad Charlie Chaplino kūną pagrobė praėjus keliems mėnesiams po jo mirties?

Moteris – Kam?

Vyras – Kad pareikalautų iš našlės išpirkos.

Moteris – Aš ne įžymybė. Niekas nemokėtų, kad mane susigražintų gyvą. Ką jau kalbėti apie lavoną...

Ji atsisėda.

Vyras – Na, pasimėgaukite dar truputį savo mirtimi. Ne kiekvienam tenka tokia patirtis.

Pauzė.

Moteris – O mano prisikėlimas tikrai visus nudžiugins?

Vyras – Tikriausiai daug kas jus myli. Be vyro...

Moteris – Nežinau... Nieko neprisimenu... Gal buvau tikra rakštis. O gal pabaisa. Jei kas nors norėjo mane nužudyti, gal net nusipelniau.

Vyras – Kas žino...

Moteris – O gal palieku gražų palikimą. Gal esu sudariusi sutartį, pagal kurią po mano mirties kažkam atiteks mano namas. Tas žmogus dabar turbūt labai patenkintas.

Vyras – Arba artimieji jau apsiprato su jūsų mirtimi... ir susikūrė naujų planų.

Moteris – Ačiū, puikiai mokate pakelti nuotaiką...

Vyras – Kad ir kaip būtų, teks apsispręsti. Skrodimas numatytas rytoj ryte...

Moteris – Taip, negaliu amžinai likti mirusi.

Vyras – Niekada nemaniau, kad čia kada nors išgirsiu tokį sakinį.

Moteris – Tiesą sakant, jūs teisus. Naujųjų metų išvakarės. Visi švenčia. Mano prisikėlimas gali palaukti iki kitų metų.

Tyla.

Vyras – O jei visa tai tik nesusipratimas ir jūs niekada nebuvote mirusi?

Moteris – O tuščias devyniasdešimt devintas stalčius?

Vyras – Gal tiesiog klaida. Kas nors išvežė kūną ruošiantis laidotuviams ir pamiršo sutvarkyti dokumentus. Žinote, čia visi klientai tik trumpam. Dvi ar tris naktis, kol visam laikui persikelia į galutinę gyvenamąją vietą.

Moteris – Pamiršate, kad mano vardas Cristina, kaip tos mirusios moters.

Vyras – Gali būti sutapimas.

Moteris – Sutikite, labai jau neįtikėtinas.

Vyras – Be to, niekas neįrodo, kad jūsų vardas iš tikrųjų Cristina. Tik tas miglotas gimtadienio torto prisiminimas... Silpnokas įrodymas.

Moteris – O nuotrauka?

Vyras – Lavono nuotrauka... Sunku pagal ją spręsti apie panašumą. Jei žinotumėte, kiek žmonių čia atvyksta atpažinti sutuoktinio kūno ir jo neatpažįsta.

Moteris – Gerai. Tarkime, aš ne Cristina Wagner, Richardo Wagnerio žmona. Tai kas tada esu? Ir iš kur atsiradau?

Vyras – Gal pabėgote iš psichiatrijos ligoninės.

Moteris – Manote, kad esu išprotėjusi?

Vyras – Bent jau sergate amnezija.

Moteris – Gal...

Tyla.

Vyras – Arba išprotėjęs esu aš.

Moteris – Jūs?

Vyras – Ir savo beprotybėje pats išsigalvojau visą šią istoriją. Žinote, darbas morge ilgainiui pakrikdo nervus.

Moteris – Taip, bet aš juk čia.

Vyras – Tada išprotėję abu.

Moteris – Kas žino.

Vyras – Pabėgome iš psichiatrijos ir kažkaip atsidūrėme morge.

Moteris – Kaip būtume čia patekę?

Vyras – Paprastai. Liftu. Mes ligoninėje. Psichiatrijos skyrius viršutiniame aukšte, o Teismo medicinos institutas rūsyje.

Moteris – O ar tikrai esame morge?

Vyras – Užrašas juk yra.

Moteris – O jei visa tai tik mūsų liguistos vaizduotės vaisius...

Vyras – Man darosi per sudėtinga.

Moteris – Ta mirusi Cristina, sakėte, buvo psichoterapeutė, tiesa?

Vyras – Taip perskaičiau jos byloje.

Moteris – Vadinasi, gal aš jūsų psichoterapeutė.

Vyras – Išprotėjusi psichoterapeutė?

Moteris – Tokie žmonės ir šiaip turi būti truputį trenkti, jei pasirenka tokį darbą.

Vyras – Beprotis, kurio terapeutė irgi beprotė, be to, mirusi. Taip, dabar viskas kur kas aiškiau.

Moteris – Nežinau, ar buvome bepročiai, bet dabar tikrai tokiais tampame.

Suskamba telefonas. Jis pakelia ragelį.

Vyras – A, mama... Taip, taip, viskas gerai. Ne, vis dar ramu... Kol kas nė vieno naujo atvežimo. Netgi priešingai... Išvežimų? Irgi ne. Bent kol kas... Mano balsas keistas? Ne, ne, tikrai, nieko keisto čia nevyksta. A, ta jauna moteris, su kuria kalbėjai anksčiau... Taip, tai Cristina... Na taip, vadinu ją vardu, kaip dar turėčiau vadinti? Ne, mama... Ji tik kolegė. Taip, aišku, labai maloni, bet... Gerai, paskambinsiu vėliau, gerai? Taip, smagiai švęskite.

Jis padeda ragelį.

Moteris – Nieko jai nepasakėte?

Vyras – Ką galėjau pasakyti? Naujųjų metų naktį leidžiu dviese su gražia moterimi... tik turiu šiokių tokių priežasčių manyti, kad ji galbūt zombė.

Moteris – Gražia moterimi...?

Vyras – Jau ir merginos, sutiktos bare, nedirščiau taip lengvai pristatyti mamai, o ką kalbėti apie rastą morgo stalčiuje... Beje, jai palikote labai gerą įspūdį. Bet per daug neįsijauskite. Ji padarytų bet ką, kad tik sulauktų anūką. Net supirštų mane su zombe.

Moteris – Vadinasi, esate užkietėjęs viengungis.

Vyras – Mama sako, dar truputį ir liksiu senbernis...

Moteris – Kodėl nevedėte?

Vyras – Nežinau. Matyt, nesutikau tinkamo žmogaus. Iki šiandien...

Moteris – Iki šiandien?

Akimirka sutrikimo. Akivaizdu, kad jie vienas kitą traukia.

Vyras – Visa tai tikrai neprotinga...

Moteris – Taip. Ir ką pasakytų jūsų mama...

Vyras – Mielai pasiūlyčiau kartu važiuoti pas mano šeimą sutikti Naujųjų, bet aš budžiu.

Pauzė.

Moteris – O tos moters daiktus turite?

Vyras – Daiktus...?

Moteris – Kai jūsų klientai čia atvyksta, turbūt dar būna apsirengę. Ir jūs juos nurengiate.

Vyras – Taip, žinoma...

Moteris – Tai jūs mane nurengėte?

Vyras – Aš... Neprisimenu... Manau, tokį dalyką prisiminčiau...

Moteris – Bet mano daiktus kažkur turite, tiesa? Na, tos moters daiktus.

Vyras – Taip.

Moteris – Jei pamatyčiau savo asmeninius daiktus, gal tai padėtų susigražinti atmintį... O bent jau galėčiau apsirengti.

Vyras – Žinoma...

Moteris – Tai?

Vyras – Pažiūrėsiu, ką galiu padaryti...

Jis išeina. Likusi viena, ji vėl paima veidrodį ir įsižiūri į save.

Moteris – Vis dėlto atrodau ne taip jau blogai... kaip žmogus, kuris mirė vakar.

Ji pasitaiso plaukus. Jis grįžta su keliais drabužiais ir rankine.

Vyras – Štai Cristinos Wagner daiktai.

Moteris – Ačiū. (*Kiek sutrikusi.*) Gal leisite man apsirengti?

Vyras – Prašom...

Vikriu judesiu ji nusimeta paklodę ir ištisia ją prieš save kaip uždangą.

Moteris – Gal galite palaikyti paklodę ir užsimerkti?

Vyras – Jei užsimersiu, paklodė nebeturės jokios prasmės...

Moteris – Tiesa. Bet jei kas nors įeitų...

Vyras – Teisingai.

Moteris – Ir dar nežinau kodėl, bet man atrodo, kad mus kažkas stebi... Jums ne?

Vyras – Taip... Dar vienas mūsų liguistos vaizduotės padarinys, matyt.

Jis laiko paklodę ištįstą, o ji persirengia jo atneštais drabužiais.

Moteris – Galite atsimerkti.

Apsirengusi ji atrodo dar patrauklesnė nei apsisiautusi paklode. Jis akivaizdžiai apstulbęs.

Vyras – Oho... Taip jūs daug mažiau panaši į vaiduoklį.

Moteris – Šie drabužiai man kaip nulieti. Turbūt jie mano...

Vyras – Taip...

Ji kelis žingsnius paeina.

Moteris – Dar buvo rankinė.

Jis paduoda jai rankinę.

Vyras – Štai.

Ji atidaro rankinę ir peržiūri jos turinį. Ištraukia mobilųjį telefoną.

Moteris – Net telefonas yra... Čia turbūt jie nuolat skamba.

Vyras – Paprastai stengiamės įjungti lėktuvo režimą.

Telefonas suskamba.

Moteris – Šitam, matyt, neįjungė... (*Instinktyviai atsiliepia.*) Cristina Wagner, klausau...

Vyras – Patarčiau padėti ragelį.

Ji nutraukia skambutį ir padeda telefoną ant stalo.

Moteris – Jūs teisus. Kol kas turbūt taip bus geriau.

Vyras – Tikriausiai kas nors norėjo palinkėti laimingų Naujųjų.

Moteris – Matyt, dar negavo žinios apie mano mirtį.

Vyras – Juk mirėte tik vakar.

Ji vėl pasirausia rankinėje, išsitraukia lūpų dažus ir pasidažo lūpas.

Moteris – Tinka prie mano veido?

Vyras – Labai... Suteikia jums daugiau...

Moteris – Gyvybės?

Vyras – Moteriškumo.

Moteris – Ar mirusi moteris lieka moteriška...?

Vyras – Kažkur yra tokia sena daina. Nežinote jos?

Moteris – Regis, žinau. Bet svarbiausia – man atrodo, kad šią repliką jau kažkur girdėjau.

Vyras – Kokią repliką?

Moteris – Ką tik pasakėte: „Kažkur yra tokia sena daina.“

Vyras – A, taip...?

Moteris – Prisiminiau! Tai iš kitos to paties autoriaus pjesės.

Vyras – Kitos pjesės?

Moteris – Matyt, autorius mėgsta kartotis.

Vyras – Sakydama „repliką“, norite pasakyti... kad mes abu dabar vaidiname teatro pjesėje?

Moteris – Visai rimta hipotezė, ar ne?

Vyras – Bent jau daug ką paaiškintų.

Moteris – Teatre mirusieji iš tiesų daug dažniau sugrįžta į gyvenimą.

Pauzė.

Vyras – Keista, nebūčiau pagalvojęs, kad mėgstate tokias senas dainas.

Moteris – Kodėl, atrodau kaip kokia sena višta?

Vyras – Visai ne... Tiesiog... jūs tam kiek per jauna.

Moteris – Kiek metų man duotumėte?

Vyras – Mačiau jūsų gimimo datą mirties liudijime. Bet būčiau davęs bent dešimčia mažiau.

Moteris – Labai galantiška.

Vyras – Bet kokių atveju atrodote nuostabiai... kaip mirusi.

Ji šiek tiek sutrinka.

Moteris – O jūs irgi visai nieko... kaip graborius.

Vyras – Jei jau tęsiame šią makabrišką metaforą, pasakyčiau, kad dėl jūsų verta numirti.

Moteris – Ir tai mus nuvestų pavojingų kelių, tiesa?

Trumpa nejauki pauzė. Juos vis labiau traukia vienas prie kito. Pasigirsta šventės garsai: petardos, automobilių signalai, šūksniai...

Vyras – Štai ir beveik vidurnaktis.

Moteris – Tai laimingų Naujųjų!

Vyras – Ir jums laimingų Naujųjų.

Moteris – Ko galėtume vienas kitam palinkėti?

Vyras – Nežinau...

Moteris – Gal bent pasibučiuoti galima?

Vyras – Na gerai...

Jie ketina apsikeisti mandagiais bučiniais į skruostus, bet galiausiai aistringai pasibučiuoja. Atsitraukia vienas nuo kito, sutrikę.

Moteris – Labai atsiprašau.

Vyras – Ne, čia aš. Nežinau, kas man pasidarė.

Moteris – Erotas ir Tanatas... Meilė ir mirtis... Sakoma, priešingybės traukia...

Vyras – Atrodo, apie tai nemažai išmanote. Turbūt tikrai esate psichoanalitikė.

Moteris – Jei aš jūsų psichoanalitikė, nenuostabu, kad mane įsimylėjote.

Vyras – Tikrai?

Moteris – Žmonės dažnai įsimyli savo psichoanalitiką. Tai vadinama perkėlimu.

Pauzė.

Vyras – Įdomu, kuo visa tai baigsis.

Moteris – Gerai... jei tai komedija. Bet jei tragedija...

Vyras – Jūs grįšite ten, iš kur atėjote, o aš liksiu čia vienas. Visa tai išsisklaidys kartu su šventės migla, tarsi tebtų buvęs sapnas.

Moteris – Taip, gal tai tik trumpas sistemos sutrikimas pereinant į Naujuosius metus.

Vyras – Ir po šio bučinio jūs staiga išnyksite. Kaip sakėte, su dvyliktu vidurnakčio dūžiu.

Pasigirsta dvylika vidurnakčio dūžių. Abu sustingsta.

Moteris – Vidurnaktis praėjo, o aš vis dar čia.

Vyras – Ir vis dar gyva.

Moteris – Man baisu.

Vyras – Man irgi.

Moteris – Dabar iš tikrųjų bijau mirti. Nes bijau jus prarasti.

Vyras – Jei tai sapnas, norėčiau niekada nepabusti.

Moteris – O jei tai beprotybė, verčiau liksiu beprotė.

Vyras – Tai visiškai neprotinga. Negaliu jūsų įsimylėti. Net jei nesate mirusi, jūs ištekėjusi. Dar blogiau.

Moteris – Kita vertus, mano vyras jau našlys. Bus paprasčiau.

Vyras – Manote?

Moteris – Tai ką darome?

Vyras – Mama paruošė man šventinį maisto krepšelį.

Moteris – Nelabai esu alkana.

Vyras – Aš irgi... Bet šampano visada galima išgerti.

Jis ištraukia butelį, atkemša ir pripildo dvi taures. Vieną paduoda jai.

Moteris – Ačiū.

Vyras – Už gyvenimą...

Moteris – Už meilę...

Jie susidaužia taurėmis ir išgeria. Cristinos Wagner telefonas vėl suskamba. Jie bejėgiškai susižvalgo. Telefonas nustoja skambėti.

Vyras – Negalėsime amžinai apsimesti, kad nieko nevyksta...

Moteris – Dabar, kai jus radau, nenoriu jūsų prarasti...

Vyras – Jei kada nors norėsime oficialiai įteisinti savo ryšį, pirmiausia reikės oficialiai įteisinti jūsų prisikėlimą.

Telefonas vėl suskamba. Ji pažvelgia į ekraną.

Moteris – Tai jis!

Vyras – Richard Wagner...

Moteris – Kaip jis sureaguos sužinojęs, kad nebėra našlys...?

Vyras – Ir kad vos prisikėlusį jūs jau išduodate jį su morgo darbuotoju.

Moteris – Beje, kodėl jis man skambina, jei mano, kad esu mirusi?

Vyras – Gal nori išgirsti jūsų balsą balso pašte...?

Moteris – Neįsivaizduoju jo tokio sentimentalus.

Vyras – Įsivaizduojate ar prisimenate?

Moteris – Taip, atmintis po truputį grįžta. Kol kas tik atskiri gabalėliai. Tarsi dėlionės detalės, kurias mėginu sudėti.

Vyras – O jei pirmą kartą skambino jis... Gal netyčia. Išgirdo jūsų balsą ir dabar žino, kad nesate mirusi...

Pauzė. Ji visiškai paskendusį savo mintyse.

Moteris – Dabar prisimenu... (*Sustingusi.*) Taip, tai jis mane nunuodijo...

Vyras – Bet... kodėl?

Moteris – Paskutinės akimirkos grįžta viena po kitos. Baisus barnis. Ką tik sužinojau, kad mano vyras, man nieko nežinant, jau daugelį metų vadovauja mažai neonacių gruputei, kuri rengiasi įvykdyti valstybės perversmą šalyje...

Vyras – Valstybės perversmą... Na, čia jau rimta... Richard Wagner... Tiesą sakant, tas vardas man kažką miglotai primena...

Moteris – Paveldėjau nemažą tėvų turtą. Manau, būtent dėl jo jis mane ir vedė. Mano pinigais slapta finansuoja tuos neonacius. Pasakiau, kad skirsiuosi ir jis nebegaus nė cento...

Vyras – Žinoma, jis su tuo nesutiko. Ir norėdamas paveldėti jūsų turtą jus nužudė...

Moteris – Taip... Grasindamas ginklu privertė mane išgerti tuos vaistus, kad žmogžudystė atrodytų kaip savižudybė.

Vyras – Vadinasi, jis ginkluotas ir žino, kad esate čia. Greičiausiai jau važiuoja užbaigti to, ką pradėjo.

Moteris – Jis niekuo nerizikuoja! Oficialiai aš jau mirusi!

Vyras – Nesijaudinkite, aš čia.

Moteris – Ir ką darysite, jei jis ateis su ginklu rankoje... gal dar lydimas savo neonacių draugelių iš „Wagner“ grupės?

Vyras – Pirmiausia perspėsiu policininką, kuris budi prie ligoninės... Paaiškinti visa tai nebus lengva, bet pabandyti galiu... (*Pabučiuoja ją į lūpas.*) Niekur neikite, gerai? Tuoju grįšiu...

Jis išeina. Ji lieka viena, sunerimusi. Vėl sugriaudėja. Šviesa ima mirgėti, blyksi žaibai. Ji skubiai parašo žinutę kompiuteryje. Užgęsta šviesa. Ji taip pat išeina į tamsą. Skamba melodramatiška muzika. Jis grįžta ir pamato, kad kambarys skendi tamsoje.

Vyras – Cristina? Vėl išmušė saugiklius...

Jis trumpam dingsta užkulisiuose įjungti elektros. Šviesa sugrižta. Jis grįžta ir jos nebemato.

Vyras – Cristina?

Jis atrodo pasimetęs. Ekrane pamato žinutę ir ją perskaito.

Vyras (*skaito*) – Lauksiu jūsų viršuje... (*Sau.*) Viršuje?

Jis vėl išeina. Skamba Wagnerio muzika. Griaustinis. Žaibai. Jis grįžta visiškai apstulbęs. Įtraukia dar vieną kokaino takelį ir atsisėda, mėgindamas atgauti kvapą. Suskamba telefonas. Jis pakelia ragelį.

Vyras – Alio? Policija? Taip... Taip, čia aš perspėjau jūsų kolegą, bet... gal kiek paskubėjau. Labai atsiprašau, supainiojau 99 numerį su 66. Etiketė buvo apsivertusi, suprantate? Apvertus 66 gaunasi 99. O kadangi 66 stalčius šianakt neturėjo būti užimtas, vadinasi, visi mano globotiniai savo vietose... O visa kita... turbūt tik mano vaizduotės vaisius. Ne, patikėkite, jokių haliucinogenų nevartoju. Ne, tikrai nereikia čia važiuoti. Taip, ačiū. Ir jums laimingų Naujųjų...

Jis sugniuždytas atsisėda.

Vyras – Man tikrai reikia mesti kokainą... Jau prasideda haliucinacijos...

Jis ištuština šampano butelį.

Vyras – Na štai... sakoma, kas išgeria paskutinį butelio lašą, tas per metus susituokia... (*Visiškai apsvaigęs.*) Reikia nusiraminti, nes tokiu tempu dar metų pabaigos nesulauksiu... Vaiduoklis... Iš kur aš visa tai traukiu...? Matyt, pagavau blogą tripą... Truputį nusnausiu, paskui bus geriau...

Jis užsimerkia ir užmiega, padėjęs galvą ant stalo.

Tamsa.

Tamsoje jis apverčia užrašą „Teismo medicinos institutas – Priimamasis“ ir vėl įsitaiso miegoti.

Šviesa.

Dabar ant lentelės parašyta: „Rojus – Laukiamasis“.

Po akimirkos scenos pakraštyje vėl pasirodo moteris, šįkart vilkinti baltu chalatu.

Moteris – Pone? (*Jam nereaguojant, žengia žingsnį į priekį ir pakartoja garsiau.*) Pone!

Jis pabunda iš snaudulio ir nustebęs į ją pažvelgia.

Vyras – Taip?

Moteris (*maloniai šypsodamasi*) – Koks jūsų numeris?

Jis pažvelgia į rankoje laikomą kortelę ir perskaito.

Vyras – 99... (*Ji nustemba, jis apverčia kortelę.*) A, ne, atsiprašau... 66.

Moteris – Tuomet jau jūsų eilė...

Jis nedrąsiai atsistoja ir išeina kartu su ja.

Tamsa.

Pabaiga

Apie autorių

Jean-Pierre Martinez gimė 1955 m. Auvers-sur-Oise, Prancūzijoje. Savo kūrybinį kelią jis pradėjo kaip būgnininkas keliose roko grupėse, vėliau dirbo reklamos semiotikos srityje. Po to tapo televizijos scenaristu, o vėliau grįžo į scenos meną kaip dramaturgas.

Jis yra parašęs apie šimtą televizijos scenarijų ir 123 pjeses, tarp jų komedijas, statomas daugelyje pasaulio šalių, tokias kaip Penktadienis, 13-oji ir Strip Poker.

Šiandien Jean-Pierre Martinez yra vienas dažniausiai statomų šiuolaikinių prancūzų dramaturgų. Jo pjesės išverstos į daugybę kalbų ir buvo statytos daugiau nei 100 šalių, tiek profesionaliuose teatruose, tiek mėgėjų trupėse.

Jo pjeses galima rasti čia:

<https://jeanpierremartinez.net>

Jean-Pierre Martinez atstovauja Prancūzijos autorių teisių organizacija SACD (Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques).

Autorių teisės

Šis tekstas yra saugomas autorių teisių.

Šios pjesės tekstą galima nemokamai atsisiųsti skaitymui ir asmeniniam naudojimui. Bet koks viso teksto ar jo dalies atgaminimas, publikavimas, adaptavimas ar kitoks naudojimas be išankstinio autoriaus leidimo yra draudžiamas, išskyrus galiojančių teisės aktų numatytus atvejus.

Bet kokiam viešam pjesės pastatymui, tiek profesionaliam, tiek mėgėjų, būtina iš anksto gauti leidimą ir sumokėti atitinkamą autorinį atlyginimą.

Norėdami susisiekti su Jean-Pierre Martinez ir paprašyti leidimo statyti vieną iš jo kūrinių:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

Avinjonas – 2026 m. spalio

<https://jeanpierremartinez.net>

Pjesę galima atsisiųsti nemokamai